

Schrijver: Marcel Pisano
Coverontwerp: Bravenewbooks
ISBN: 9789464656176
© Marcel Pisano

Het

ROME

Enigma

MARCEL PISANO

Indeling

Hoofdstuk 1

Proloog
Het begin
Een lange reis
De Uitbraak
Gevlucht
Belgrado
Avala
Waar het mis ging
Max de Graaf
Welverdiende rust

Hoofdstuk 2

Terug naar huis
George van de Bilt
Nemiri
Syrië
Apocalyps
Rome
Het jachthuis
Onderzoek
Italiaanse inl-dienst
De moordaanslag

Hoofdstuk 3

Congo
Coltan mijnen
Een droevige dag in Laarne
Het Vaticaan
Isabelle en Steve
Hoe nu verder?
Inval in de Coltanmijn
Wapenhandel
M.I.V.D
Kraljevo

Hoofdstuk 4.

Syrische veiligheidsdienst.
Verder onderzoek
Het complot in Rome
De boerderij
Het zigeunerkamp
Tumult in het zigeunerkamp
De lijken uit de boerderij
Drones en afluisterapparatuur
Hulp van het buitenland
Russische vrouwen

Hoofdstuk 5.

Het Salafisme
Amir Busmalian
Rome
Jean Baptiste
De confrontatie
Hoe nu verder

Proloog

Dit boek volgt het verhaal op na het verschijnen van de eerste thriller ‘Het Nicea complot.’ In dit laatste boek wordt in grote lijnen de oorsprong van de Katholieke kerk en het ontstaan van de Bijbel uitgelegd. Via verschillende verhaallijnen wordt de geschiedenis vermengd met de realiteit van hedentendage. Het verhaal houdt op bij de vlucht van één van de grootste misdadigers in deze tijd. De zoektocht van internationale opsporingsdiensten heeft nog geen resultaat gehad. Hoofdrospelers worden vermoord. Vooral omdat zij in staat waren de leugens en het bedrog van de kerkleiders te onthullen. Onthullingen werden verborgen en later in de tijd gevonden. Of dit tot het gewenste effect heeft geleid bevalt te betwijfelen, want de eeuwen waarin de invloed van deze criminele kerkgenootschappen post heeft gevat bij de bevolking van religieus gezinde landen is immens. De goed gelovige laten zich misleiden met hun ogen open. Ondanks de onthullingen van criminele misstanden binnen veel kerkgenootschappen blijven deze goedgezinden hun heil zoeken bij deze leugenachtige instituten die door geldelijk gewin mensen in het ongewisse laten. Bedrog, leugens, het verdraaien van feiten en het bewust verborgen houden van de waarheid blijft het handelsmerk van veel kerkelijke instellingen. De afgelopen vijftienhonderd jaar hebben deze instellingen veel bloedvergieten op hun geweten. In de tijd van de inquisitie hebben honderdduizenden mensen hun leven verloren omdat zij niet de zijde van de Katholieke kerk kozen. Mensen hadden geen vrije wil en werden gedwongen leerstellingen te geloven waar zij om welke reden maar ook niet achter konden staan. Oorlogen werden uitgevochten om iets wat men verplicht moest geloven. Tot op vandaag worden er binnen religieuze instellingen misstanden naar boven gehaald. Kindermishandeling en misbruik, vooral binnen de Katholieke kerk die zwaar boete heeft moeten doen, omdat priesters zich schuldig maakten aan het misbruiken van koorknappen. Of nonnen die ongewenst zwanger raakten en het ongeboren kind lieten geboren worden om het daarna te vermoorden om de schade en schande van de kerk niet te hoeven meemaken (796 babylijkjes opgegraven in Ierland, Galway). Of het eigen rechter spelen binnen de groepering van Jehova’s Getuigen over de gehele wereld die het onrecht wat kinderen is aangedaan in eigen kringen probeerde op te lossen door de mantel der liefde wel erg ruim te gebruiken. (Onderzoeksrapport tweede kamer in Nederland en andere landen. Door de universiteit van Utrecht). In deze sfeer wordt het verhaal wat eeuwen geleden al is begonnen doorverteld en schildert de wereld rood door het vergoten bloed wat over de wereld getrokken is door de Joods Christelijk Oorlogen en de strijd die binnen de Islam een tweedeling teweeg heeft gebracht waardoor extremisten de wereld onveilig maakt. Terreuraanslagen en moordaanslagen vinden dagelijks hun weg om de maatschappij te ontwrichten. Verantwoording wordt alleen afgelegd door de hoop dat na de dood er een eeuwig paradijs is wat deze terreurdaden probeert te rechtvaardigen. Een liefdevolle God is in geen velden en wegen te vinden. Zelfs het uitverkoren volk (de joden) van deze God is niet in staat vredig samen te leven in het land wat gestolen is van de Palestijnen. Dagelijks geweld plunderingen, vernederingen en intimidaties zijn de dagelijkse orde van de dag. Bezette gebieden worden door nederzetting onrechtmatig tot bezit gemaakt. Politiek en Joodse extremisten verbieden de Israëliëse bevolking om vredig samen te leven met onderlinge burgers die als burens een goede verstandhouding hebben. De macht van het extremistische geloven in iets waar je maar op hoopt dat het bestaat is sterker als het zien van de feiten die een vreedzame samenleving mogelijk maakt. Geloven is voor angsthaften die niet zelf kunnen beoordelen wat zij met hun leven aan moeten. Maar ook niet het lef hebben om hun levensvragen zelf te gaan onderzoeken en te beseffen dat de dood het einde maar ook het meest rechtvaardige is wat de natuur ons mensen heeft geboden. Met deze onheilspellende gedachten vervolgt dit nu het verhaal wat in de volgende hoofdstukken wordt verteld. Het begin zoals dit in het boek ‘Het Nicea complot’ wordt uiteengezet krijgt in dit boek een vervolg.

M.

Het begin

Het was een zonnige middag in Gent. Bruno Roth stond op zijn balkon en roerden met zijn lepeltje in een kopje espresso. Hij overdacht de laatste ontwikkelingen omtrent één van Europees meest gezochte criminelen 'de Kardinaal'. De laatste maanden heeft Bruno zich afgevraagd hoe het kwam dat een van de meest gezochte crimineel plotseling onvindbaar is. Zowel de CIA als Interpol hebben hun opsporingsystemen gebruikt om deze man te vinden. Tot nu toe zonder resultaat. Hij keek over de stad en zag de kerken en basilieken die Gent rijk is en verwonderde zich over het instituut 'kerk' in zijn algemeenheid. Zijn verwondering werd aangewakkerd door de schijnheiligheid waarmee hij de afgelopen maanden mee werd geconfronteerd. Maar zijn gedachten dwaalde af naar de nacht die achter hem lag.

Zijn kroegentocht door de stad Antwerpen gaf hem een melancholisch gevoel. De gezelligheid van jaren geleden waar je nog onbezorgd een pintje kon drinken en de muziek van Nederlandse of Vlaamse artiesten kon beluisteren, is er niet meer. De tijd is een boosdoener geworden van de werkelijkheid. Kroegen zijn in de tijd overgenomen door Albanezen, Russen en mensen van de Balkan. Bruno dacht na over de gesprekken met Antwerpenaren die de oude tijd nog kenden. Mannen en vrouwen die door de muziek een emotie vonden die hun dag weer goed maakten, worden vandaag opgeschrikt door zware alcoholisten die in de cafés ambras maken om nog een pint af te kunnen dwingen. Bruno liep door de stad en liet zijn aandacht afglijden naar een blauw café. Hij wist dat dit café door Russen uitgebaat werd en het vermoeden dat daar drugs in elke vorm verhandeld werd kreeg zijn bevestiging toen Bruno aan de toog een pint bestelde. De kroeg had een blauwe schijn door de neonverlichting die aan en uit knipperden. Zo op het eerste gezicht zag de uitgaansgelegenheid er netjes uit met links en rechts, na het entree, bankjes en tafels waar gasten hun drankjes konden drinken. Wat verder in de gelegenheid stond er een lange bar met krukken die verlicht werd door wit en blauw licht. Door de gelegenheid heen stonden er gokautomaten die door de bezoekers veelvuldig werden gebruikt. Zelfs zo gebruikt dat je kon zien welke er voor hun geluk een klein gokje waagden, maar je kon ook duidelijk onderscheiden dat er ook verslaafden aan het gokken waren die probeerden de machine leeg te halen om zo goedkoop in de toiletten die onder het café waren hun speed, wiet of cocaïne te kopen. Door de verschillende ruzies en onenigheden in de bar, wist Bruno al dat ook hier het succes niet op een makkelijke manier te bereiken was. Verschillende keren liepen de ruzies met de eigenaar en betrokken gasten uit de hand en moest Bruno goed uitkijken of dit alles niet tot een gevaarlijk handgemeen ontloopten. Links in de hoek was er een ruimte voor rokers. Nu stond daar altijd de deur open dus enig effect op de rook in het café had deze ruimte niet. Omdat mensen van het Oostblok over het algemeen maling hebben aan de wetten en regels in andere landen, liepen rokers vaak met hun sigaretten door het etablissement waardoor de gehele ruimte toch naar sigaretten rook. Bruno raakte aan de praat met een man die half Russisch en Nederlands was. Zijn vader kwam dertig jaar geleden uit Moskou om onder het communistische regime uit te komen. Het gesprek wat Bruno aanknoopte met de man was bedoeld om meer informatie te krijgen over de dealers die vrij in en uit het café liepen om hun producten aan verschillende mensen te verkopen. Het waren niet alleen verslaafden die daar kwamen, maar tot twee keer toe werden de dealers bezocht door nette mannen die waarschijnlijk uit de kantoren kwamen en daar hun dagelijkse portie cocaïne kwamen kopen. Op een slinkse manier hield de koper een briefje van vijftig in de hand en de dealer werd getipt en wisselde het briefje om in een zakje van het gevraagde spul. Bruno die voor de AIVD van Nederland als speciale opsporingsambtenaar werkte stond verbaasd hoe éénvoudig hier de drugs werden verhandeld. De man waarmee Bruno in gesprek was gaf aan dat hij in de hoek een sigaret wilde roken. Bruno die nooit voor zichzelf een pakje zou kopen, werd door de man één aangeboden. Bruno nam de sigaret en liep met de man naar de gelegenheid waar gerookt mocht worden. Bruno schrok van de dampen die op hem

afkwamen. De afzuiging werkte niet of was misschien helemaal niet aanwezig. Maar goed Bruno stak zijn sigaret aan en keek rond in de ruimte. Twee mannen zaten op hoog geageerde toon in het Russisch hun gelijk te halen. Het overstemde de hele ruimte. Zijn ogen viel op een vrouw die in de hoek rustig haar pint en sigaret aan het verorberen was. Haar ingevallen gezicht en zwaar opgemaakte ogen, met lang zwart haar, verbloemde niet haar verlangen naar de heroïne die zij dagelijks nodig had. Zij zat te wachten op de man die haar geld gaf om in de toiletten beneden zich te laten bevredigen. Bruno had medelijden met haar, dat zij in deze situatie beland was. Hij probeerden met haar een gesprek aan te knopen. In haar stem klonk de agressie die zij opgebouwd had, om zich te verdedigen tegen al het onrecht wat op haar af kon komen. Eénmaal het vertrouwen gevonden hebbende kalmeerde zij en wist zij de kracht te vinden om haar verhaal te vertellen.

Zij vertelde Bruno dat zij van jongs af aan in een wereld is opgegroeid waar prostitutie, drugs en criminaliteit hoogtij vierden. Haar moeder was in Rome, en door de Roma zigeuners gebruikt om als kindhoer haar lichaam als jong meisje te verkopen aan pedofielen. Haar moeder was niet ouder als veertien jaar toen zij een jong meisje ter wereld wierp, het resultaat was wat er bij Bruno nu aan de overkant zat. Zij vertelde dat zij een dochter van drie jaar oud had, die door jeugdzorg in een pleeggezin was geplaatst. Ook haar beloften dat zij er alles aan zou doen om weer in een normaal leven de zorg van haar dochter op zich te nemen waren voor Bruno beloften die op los zand gebaseerd waren. Een klant ging tussen Bruno en de vrouw instaan. Bruno zag een briefje van twintig euro van zijn hand naar haar hand verplaatsten. De vrouw stond op en liep via de trap naar beneden, de man volgde. Bruno trok aan zijn sigaret en liet de rook door zijn neus naar buiten gaan. Hij genoot van de whisky en de sigaret en dacht terug aan de tijd waarin hij door deze combinatie bij de politie in Gent zijn badge verloor. Nu enkele jaren later was hij terug en werkte hij voor de Nederlandse inlichtingendienst. Er verstreken tien minuten. De vrouw kwam weer naar boven en probeerde zich te fatsoeneren. Bruno kon zien aan haar lippen dat de man om een pijpbeurt had gevraagd en ook had gekregen. Het gesprek met haar vervolgden en zij vertelde dat verschillende mannen haar meegenomen hadden naar een plek in de buurt van Kraljevo in Servië. Daar werd ze verslaafd gemaakt aan de heroïne. Haar verslaving verplicht haar geld te gaan verdienen in de prostitutie. Haar pooier in dit geval de eigenaar van dit blauwe café verdiende het geld door haar onderdak en drank te geven. Het geld werd haar afgenomen en af en toe werden de aders van de vrouw gevoed met de drug die zij nodig had. Bruno walgden van de gedachten, maar probeerden informatie over de vrouw in te winnen en vroeg haar of zij namen kenden vanuit de tijd dat zij in Servië was. Hij schrok toen zij de naam van de man noemden die aan het hoofd stond van een crimineel syndicaat, 'de Kardinaal.'

Bruno dankte de vrouw en bood haar nog een pintje aan die zij eigenlijk niet nodig had. Hij liep in de vroege uren naar huis en plofte die avond neer op zijn bed. Hij stonk naar de rook die door alles heen zijn kleren, zijn haren en zijn huid bedwelmd had. Hij viel in een diepe slaap. Die bewuste morgen werd hij wakker en stond op zijn terras een kop koffie te drinken. Hij voelde een harde klap op zijn hoofd en viel bewusteloos neer.

Een lange reis

De klap kwam hard aan en Bruno viel bewusteloos op de grond. Wat er precies daarna gebeurde weet hij uiteraard niet meer, maar het moment waarop hij zijn ogen opende lag hij op een veldbed in een oude schuur van een boerderij. Hij voelde aan zijn nek waar hij de klap had gekregen en voelde een dikke bult opkomen. Een flinke hoofdpijn was het gevolg van deze klap. In de schuur was er niet veel verlichting. Er hing een klein lampje aan het plafond, maar deze was te zwak om de gehele ruimte goed te verlichten. De geur had iets te maken met waarschijnlijk de mest die in de schuur bewaard werd. Of een gierput onder de schuur. Hij kon een hek ontwaren die tussen twee ruimte in stond. Bruno lag in een van de ruimte die afgesloten was met een traliedeur. Wat er aan de andere kant stond kon hij niet goed zien. Hij probeerde zijn hoofd op te tillen van het veldbed, maar had zo'n barstende koppijn dat hij nog moest wachten totdat het kloppen in zijn hoofd minder werd. Naast hem stond een kop met water. Hij rook eerst aan de vloeistof voordat hij voorzichtig probeerde wat van het water te drinken. Hij gaf zijn hoofd wat rust en sloot zijn ogen. Zijn handen controleerde zijn lichaam of dit nog in takt was. Hij voelde aan zijn andere arm en bemerkte dat zijn overhemd omhoog gerold was. De avond dat hij de klap op zijn hoofd had gekregen heeft hij al die uren op bed in zijn kleding, die hij die nacht aan had, doorgebracht. Ook nu had hij dezelfde broek en hetzelfde overhemd aan. Koud was het niet maar hij voelde een rilling over zijn rug gaan. Hij keek naar zijn arm en telde vier verschillende prikjes die wat bloed had achtergelaten. Verwonderd over de prikjes bedacht hij zich dat de klap alleen bedoeld was om hem te overmeesteren, maar door de hoofdpijn en de droge mond besefte hij dat hij de nodige tranquillizers had gekregen om bewusteloos te blijven. Hij telde vier prikjes, vanuit zijn ervaring wist hij dat een verdovend middel ongeveer vier tot acht uur kon werken. Nam hij het gemiddelde dan zat hij in zijn berekening op ongeveer zes uur. Dit houdt dus in dat degenen die hem bewusteloos heeft geslagen hem ongeveer vierentwintig uur onder zeil heeft gehouden. Over zijn gehele lichaam voelde Bruno dat hij de afgelopen uren in een moeilijke positie had gezeten of gelegen. Hij liet zijn hoofd rusten en probeerde vanuit de hachelijke positie die hij innam te bedenken waarom dit alles gebeurd was. Hij begreep dat hij verplaatst is geweest, waarschijnlijk in de achterbak van een auto. Vaag kon hij zich herinneren dat er twee keer tegen zijn hoofd werd getikt waarna hij een flesje met water tegen zijn mond werd gehouden om iets te drinken. Hij realiseerde zich dat hij ontvoerd werd, maar de reden waarom werd hem niet duidelijk. De hoofdpijn werd minder en Bruno probeerde op te staan. Hij bemerkte inderdaad dat hij de afgelopen uren in een houding had gelegen die niet zo bevorderlijk was voor zijn spieren. En Bruno was de jongste niet meer...

Hij stond op om te kijken in wat voor ruimte hij zich bevond. Het was een grote schuur opgetrokken van hout. Grote balken die boven zijn hoofd, de spanten van het dak droegen. Hooi, stof en troep op de grond vertelden hem dat hier vroeger vee had gestaan. Waarschijnlijk koeien. De mestgeur bleef als penetrant in zijn neus hangen. Hij probeerde te gaan staan. Ietwat wankel stond hij op beide benen. Hij schuifelden naar het hek wat de twee ruimten scheidt. Hij liep naar de deur die toegang gaf naar zijn ruimte en rammelden aan de deur die afgesloten was. Hij schuifelden langs het hek en ontwaarde aan de andere kant nog een veldbed. Omdat de ruimte niet goed verlicht was kon hij niet goed zien of er nog iemand in de andere ruimte was. Hij keek en zag dat daar iets bewoog. Zonder enige twijfel begon Bruno de aandacht te trekken van die persoon.

“Pst, pst”, siste Bruno.

“Hé, wie ben je?”

“Pst, pst”, siste Bruno nogmaals.

Het had geen effect. Bruno ontwaarde de gestalte van een mens die niet al te groot was. Hij zag ook dat die persoon afgedekt was met een dekentje. En Bruno begreep dat hij niet de enige was die ontvoerd in deze ruimte zijn roes lag uit te slapen. Hij liep terug naar zijn bed en probeerde het bonken in zijn hoofd te verminderen. Hij lag enkele minuten naar de balken boven zijn hoofd te kijken en bedacht zich, waar of de ontvoerders hem binnen de vierentwintig uur naar toe zouden hebben gebracht. De theorie dat hij ontvoerd werd en in de achterbak van een auto werd gelegd en toen aan het rijden te zijn gegaan, was voor hem de meest logische verklaring. Maar hoelang lag hij daar? Waren dit al uren of misschien minuten, hij wist het niet. Maar in vierentwintig uur kun je door Europa naar een plek zijn gebracht die zelfs buiten Europa gelegen kan hebben. Hij begreep dat er iets bijzonders aan de hand was want hij leefden nog, dus iemand had een belang bij zijn leven. Maar wie? Bedacht Bruno. Bruno hoorden gekreun aan de andere kant van het hek. Hij stond op en bemerkte dat de hoofdpijn iets wat minder was geworden. Hij liep naar het traliewerk en probeerde wederom de aandacht te trekken van de persoon die aan de andere kant van het hek lag. “Pst, pst”, probeerde hij weer. Hij hoorde gekreun aan de ander kant en de persoon begon zich te bewegen. Het dekentje gleed van de persoon af en Bruno ontwaarde een vrouw met lang zwart haar. Hij zag haar op de rug. Zij probeerde haar evenwicht te vinden en steunden op haar armen om zo voorzichtig overeind te komen. De vrouw keek verschrikt rond haar heen, maar kon door het slechte licht ook niet goed zien waar of zij zich bevond. “Pst, pst”, moedigde Bruno haar aan om naar hem te kijken. In het Engels vroeg hij of zij hem kon verstaan. Er kwam weinig antwoord. De vrouw probeerde eerst haar toestand te analyseren en te weten te komen waar of zij was. Langzaam draaiden zij zich om en probeerden om op de rand van haar veldbedje te gaan zitten. Ook zij greep als eerste naar haar hoofd, Bruno begreep waarom. Het dekentje lag schuin over haar schouder en Bruno ontwaarden een paar blote benen.

“Hey, do you speak English?”, vroeg hij haar.

“Yes”, was het korte antwoord.

“Waar ben ik?”, vroeg zij aan Bruno.

In het kort legde Bruno haar uit waar of hij dacht dat zij terecht waren gekomen. Bruno moedigde haar aan om de beker met water op te drinken, dan zou haar hoofdpijn ook minder worden. De vrouw volgden het advies van Bruno en dronk de beker met water leeg. “Kijk eens in de holttes van jouw armen?”, vroeg Bruno. De vrouw bekeek haar armen en voelde dat ook zij verschillende prikjes had gehad. Door de hoofdpijn en de slechte situatie waarin zij zich bevond, kwam er op dat moment niet veel reactie. Zij legden zich weer neer. Bruno begreep dat ook haar hoofdpijn weer moest zakken. Hij zette zich op het bedje, wachtend op het moment dat de vrouw enigszins bij zinnen was gekomen. Bruno begreep dat zij beide een lange reis hadden gemaakt. De minuten verstreken en de vrouw viel weer in een diepe slaap. Bruno ging terug naar zijn ligbedje om te proberen zijn lichaam de rust te geven die het verdiende. Hij vond dat hij stonk naar de rook. Het drong op dat moment tot zich door, dat hij zich al naar alle waarschijnlijkheid twee tot drie dagen niet verzorgd had. Iets wat in zijn gewoontes nooit zou voorkomen. Hij had zo zijn dagelijkse gewoonte om zich correct te verzorgen en gekleed te gaan in een Armani kostuum. Hoelang het duurde weet Bruno niet, maar hij hoorde aan de andere kant van het hek enige beweging. Hij draaide zijn hoofd om en zag een jonge vrouw van in de dertig die probeerden recht op te gaan staan. Zij keek Bruno recht in de ogen aan. En Bruno zag een prachtige vrouw die waarschijnlijk uit Zuid-Amerika kwam. Donker haar, donkere ogen en een goddelijk lichaam. Bruno zijn geofende oog kon haar borsten die los in haar blouse hingen niet weerstaan. Hij schaamde zich dat hij meteen zo vulgair de borsten van de vrouw bekeek. Zij zag er vuil uit. Veges over haar blote benen en gezicht. Eén kort rokje verraden het feit dat zij waarschijnlijk uit een land ontvoerd werd, waar het op dat moment erg warm was. Haar haar was verward door de trip die ze gemaakt had. Haar High Heels lagen verstrooid op de grond in het vuil. Zij liep op haar blote voeten naar het traliehekwerk.

“Hey, hoe voel jij je nu?”, vroeg Bruno in het Engels.

“Ik heb een barstende koppijn”, zei ze.

“Mijn naam is. Bruno Roth en ik kom uit België.”

“Ik heet Valicia Rodrigues”, zei Val vriendelijk.

“Neem het water wat naast je veldbed staat en leg je nog even neer”, zei Bruno.

Val nam zijn raad ter harte en dronk het water wat naast haar stond op en legden haar hoofd nog te rusten. Ook Bruno legde zich nog neer, maar begon de ruimte te onderzoeken waar of er een mogelijkheid zou zijn om te ontsnappen. Val nam haar rust en na enkele minuten hoorden Bruno aan het licht snurken dat zij in slaap was gevallen. Bruno onderzocht de ruimte. Vanaf zijn bedje keek hij door de ruimte en bekeek de constructie van de boerderij. Via het dak was vluchten niet mogelijk. Bruno bekeek het hekwerk, deze zag er vrij stabiel uit en dit gaf hem ook geen optie om uit te breken. Zijn ogen bekeken de vloer die bezaait lag met stro zand en modder. Er waren verschillende oneffenheden op de vloer die zichtbaar waren. Een kleine hoop van modder en stro trok zijn aandacht. Bruno draaide zich van het veldbed af en probeerde de oneffenheid weg te vegen met zij schoenen. Een houten luik werd zichtbaar. Bruno tilde het luik op en een vreselijke stank van mest en ammoniak penetreerde zij neusgaten. Bruno deinsde terug en schrok van de stank. Eénmaal bijgekomen van de stank zag hij een gat in de vloer van vijftig bij vijftig centimeter. Omdat de ruimte al slecht verlicht was kon hij niet goed zien wat er onder het luik zat. Hij hoorden Valicia rustig wakker worden en zag dat ook zij overeind kwam van haar veldbedje. Bruno gaf haar even de tijd om zich goed te nestelen op haar bed.

“Hoe is het met jou hoofdpijn?”, vroeg hij voorzichtig aan Valicia.

“Het gaat wel, alleen ik ben nog wat onstabiel.”

“Neem tijd om jou lichaam weer rust te geven, volgens mij heb jij een lange reis gemaakt.”

“Heb jij ook verschillende prikjes in de armen?”, vroeg Bruno aan Valicia.

Valicia had zich weer neergelegd op haar bed en controleerden haar armen. “Ja, ik tel zes prikjes.” Bruno nam wederom het gemiddelde van zes uur en berekende dat Val tenminste zesendertig uur in slaap is gehouden. Dit is voor een lichaam heel zwaar. Valicia dommelden nog wat in. Bruno nam de tijd om het luik en de onderliggende ruimte beter te onderzoeken. Hij negeerden de stank die veroorzaakt werd door de mest in de beerput. Hij probeerden onder het luik in de ruimte te kijken. Hij zag niet veel omdat het donker was. Hij moest een gok wagen om te weten hoe diep de beerput kon zijn. Hij zocht naar een lang voorwerp, maar vond er geen. Hij voelden zijn hoofd en gaf zichzelf nog wat tijd om te herstellen. Na een klein uur werden beide wakker door een geluid buiten de boerderij waar zij waren opgesloten. Bruno hoorden twee mannen tegen elkaar spreken en hoorden dat zij richting de schuur liepen. De houten deur van de schuur werd open geduwd en twee mannen kwamen binnen. Eén van de mannen droeg een fles met water. De ander had een homp brood in de hand die hij doormidden brak. De fles werd in het midden van de ruimte gezet en de twee stukken brood werden ernaast gelegd. Bruno wilde verhaal halen en vroeg waar of zij zich bevonden. De mannen lachte naar hem, waarschijnlijk omdat zij de taal niet begrepen. Zij draaiden zich om en liepen lachend de schuur uit. Bruno stond op en nam het brood. Het andere stuk gooide hij naar Valicia. Zij aten het stuk brood op en voelde zich langzamerhand wat beter worden. Bruno keek Val aan. “Het wordt tijd dat wij hier weggaan”, zei hij.

De uitbraak

Valicia voelde aan haar lichaam en concludeerden dat zij waarschijnlijk twee dagen in een onwennig houding had gelegen. Haar hoofdpijn was redelijk onder controle. Zij stond op om haar spieren en haar rug te rekken. Bruno hoorde dat Valicia weer langzaam tot leven kwam en draaide zich om op zijn veldbed en zag een goed gespierde, mooi gevormde vrouw. Valicia nam de tijd om haar lichaam weer in de juiste vorm te krijgen. Haar blouse gaf de contouren van haar borsten duidelijk weer. Zij stond op om wat te gaan lopen in de ruimte die beschikbaar was. Zij keek naar Bruno maar zei niks. Na wat rondjes gelopen te hebben in de ruimte begon het bloed weer door haar gehele lichaam te lopen en werden de stramme spieren weer wat soepeler. Zij liep naar het hek die de afscheiding vormde tussen haar ruimte en de ruimte van Bruno. Bruno keek haar aan en zag haar donkere ogen die als parels in haar hoofd stonden.

“Hey, wij moeten hier weg, ik kan er slecht tegen als ik opgesloten zit in een kleine ruimte”, zei ze tegen Bruno. Bruno stond langzaam op en liep naar het hek. “Ja, je hebt gelijk we moeten naar een uitweg zoeken. Ik heb ontdekt dat er een luik in mijn ruimte is die naar een gierput leidt. Kun jij eens kijken of er onder het zand en stro bij jou ook niet zo een luik zit?”, vroeg hij aan Valicia. Valicia knikt dat ze het begreep en probeerde met een stok de vloer wat schoon te vegen. Na enkele minuten ontwaarde zich een gelijksoortig luik als dat er bij Bruno in zijn cel was. Met haar handen maakten zij de ruimte rond het luik schoon en probeerde de deksel op te lichten. Met veel moeite lukte het haar de deksel los te krijgen. Met een harde klap viel de deksel om toen zij de kracht had gevonden de deksel op te lichten. De lucht werd meteen gevuld met de stank van het gier wat onder de ruimte lag. Bruno slaakten een zucht van verlichting dat ook zij een mogelijkheid had zich te laten zakken in de gierput. Bruno liep naar de muur waarvan hij verwachtte dat deze naar buiten toe een ontsnappingsroute kon geven. Hij zag dat het een enkelvoudige wand van opgetrokken steenmoppen was. Hij zag dit als een probleem want de moppen waren redelijk dik. Hij dacht zo’n centimeter of vijftien. Bruno liep terug naar het gat en probeerde de onderkant van de ruimte te inspecteren. Hij haalde een diepe teug adem en stak zijn hoofd door het gat om te kijken of hij iets kon zien. Er kwam licht in de ruimte veroorzaakt door ontluchtingsgaten in de zijkant van de muren. Hij kon zien dat deze gaten helaas niet groot genoeg waren om doorheen te kruipen. De stank was ondragelijk dus moest hij terug en sloot het deksel.

Bruno liep terug naar het hek en gaf Valicia de informatie die hij net opgedaan had. “Er hangt een vreselijke lucht van ammoniak in de ruimte. Er zijn wel ontluchtingsgaten maar deze zijn niet groot genoeg om doorheen te kruipen”, meldde hij aan Valicia. “Wij moeten een vuur maken”, zei ze.

“Wat bedoel je daarmee?”, vroeg Bruno.

“Als wij op een of andere manier een vuur kunnen maken en dit in het gat laten zakken dan veroorzaken wij een ontbranding van de ammoniak, met waarschijnlijk tot gevolg dat er een explosie plaatsvindt en daarmee één van de muren zal doen ontwrichten”, zei Valicia.

“Goed plan, maar hoe krijgen we vuur”, merkte Bruno op.

“Er ligt stro voldoende en we hebben enkele stokjes die wij kunnen wrijven waardoor we warmte opwekken en een vlam doen veroorzaken.”

Bruno begreep haar manier om op een Indiaanse manier vuur te maken. Hij verzamelden het stro bij elkaar en zocht enkele stokken om wrijvend de warmte en daarmee de vonken te produceren. IJverig begon hij aan deze klus in de hoop dat de theorie omgezet kon worden naar een praktische oplossing. Na enkele minuten in de kleermakerszit de stokjes over elkaar te hebben gewreven, gaf hij het op. Hij voelde aan de stokjes en bemerkte dat zij nog amper warm waren. Valicia keek hem lachend aan. Bruno enigszins teleurgesteld keek naar haar en haalde zijn

schouder op. “Je doet het verkeerd”, zei ze. Valicia zat al enige tijd te peuteren aan een plankje wat zij in haar handen had. Bruno zag dat zij een klein gaatje wilde maken. Valicia ging op haar knieën zitten en legden het plankje tussen haar knieën en nam een klein stokje, verzamelden wat stro en begon tussen haar handen het stokje te rollen in het daarvoor bestemde gaatje. Bruno keek belangstellend naar de bewegingen die Valicia maakten. Het duurde toch wel enige minuten voordat er een licht rookwolkje ontstond. Valicia begon nog meer energie te steken in het wrijven van het stokje. Het wolkje rook zwelde aan en werd een behoorlijke wolk. De eerste vonkjes werden zichtbaar en Valicia schoof langzaam het verzamelde stro over het plankje. Zij wreef met nog meer enthousiasme en de vonk sloeg over. Het stro branden en Valicia zorgde voor nog meer brandbaar materiaal. Ook Bruno begon ijverig het stro naar haar kant toe te schuiven. Valicia had inmiddels een aardig kampvuur in haar cel veroorzaakt. “Wat nu?”, vroeg ze met grote ogen en hijgend van de inspanning aan Bruno. “Ik denk dat we het vuur groter moeten maken en dan het gat in schuiven, wat denk jij?”, zei Bruno. “Oké, geef mij nog meer stro”, zei ze. Bruno begon al het stro te verzamelen en nog wat kleine stokjes. Ook Valicia verzamelde alles wat er in haar cel lag. Alles werd nu op de grote hoop geschoven en er ontstond een behoorlijk vuur wat ook voor de nodige rook ontwikkeling zorgden. Valicia had een dikke stok overgehouden om hiermee de brandende hoop het gat in te schuiven. “Zal ik het gat openen en het vuur erin schuiven?”, vroeg ze met vragende bruine ogen aan Bruno. “Ja, dat is het plan, doe wel voorzichtig want er zou een explosie kunnen volgen dus zorg dat je weg kunt springen.” Valicia die niet voor een kleintje vervaardigd was liep naar het luik en opende deze. De stank kwam haar tegemoet. Snel liep zij naar de vuurhoop en met alle kracht die zij had schoof zij deze naar het gat. De vuurbal viel in het gat. Er gebeurde niks. Uit het gat kwam een enorme rook en stank die de ruimte daarboven vulden. Valicia liep naar het hek en keek teleurstellend naar Bruno. “Wat doen wij verkeerd?”, vroeg ze aan Bruno. “Ik weet het niet”, zei hij. Met dat hij de laatste woorden uitsprak ging er een gerommel door de vloer en stonden Valicia en Bruno te trillen op de vloer. Enkele seconden duurde dit, waarna er een enorme explosie volgden. De muren en de vloer leken wel uit elkaar te springen? De klap was zo heftig dat het hek uit de muren vloog. Bruno zijn oren sloegen dicht door de knal. Valicia viel door de klap op de grond en bedekte snel haar hoofd. Een steekvlam veroorzaakte een schrikreactie bij Bruno. “Probeer de deksel op het gat te schoppen”, riep hij naar Valicia. Deze trapt met haar benen tegen de deksel die gedeeltelijk over het gat gleed. Zij stond op om hem helemaal af te sluiten. De rook en de vlammen die uit het gat kwamen, doofden uit. Valicia stond naast het gat en Bruno lagen nog op de vloer van de deel bij te komen van de klap. Hij probeerde op te staan. Valicia liep naar Bruno om hem te helpen. Het hek was totaal uit zijn sponningen geslagen en lag deels op de vloer en hing deels aan de bouten boven aan de deel. Uit de zijwand was er een stuk geslagen. Het bovenste gedeelte van de muur hing er scheef en los bij. Nog een klap en de schuur of deel stortten in. Bruno zag hier de mogelijkheid om uit de ruimte te ontsnappen. “Kom, wij moeten snel zijn anders stort het hele gebouw in”, zei hij. Hij nam Valicia bij de hand en trok haar mee naar het open gedeelte waar zij uit het gebouw konden springen. Bruno keek snel naar beneden en zag dat er een steile wand naar beneden liep. Onder aan de wand stroomde er een rivier. Bruno aarzelden niet en sprong. Ook Valicia deed hetzelfde. Beide gleden naar beneden tot aan de rivier, zover dat ze met hun benen in het water belanden. De wand zal, op die plek, ongeveer tien meter hoog zijn geweest. Het water was koud omdat het uit de bergen kwam, dus Bruno en Valicia probeerde tegen de steile wand vaste grond onder de voeten te krijgen. De modder en klei, waaruit de wand was opgebouwd bemoeilijkten hun ontsnappingspoging. “Kom”, zei Bruno en greep de hand van Val. “Daar rechts is het talud wat lager daar kunnen wij proberen naar boven te klimmen.” Met dat Bruno dit zei, hoorden hij boven zich enkele mannen naar elkaar schreeuwen. Deze waren natuurlijk gealarmeerd door de explosie. “Kom, vlug we moeten opschieten om achter die bosjes daar te komen”, zei Bruno. Beide waadde ze door het water naar een groep struiken die enkele meters van de plek stonden vanwaar zij nu waren.

Mannen schreeuwden en Valicia ontdekten dat er een vuurzee was ontstaan in de schuur waar of zij gevangen zaten. De vuurzee verlichtte de omgeving zo dat schuilen bijna niet meer mogelijk was. Rustig door het water lopend zodat er zo weinig mogelijk lawaai gemaakt werd, bereikte het tweetal de groep struiken die bescherming bood tegen de overmacht aan mannen die bovenaan het talud stonden. Hurkend op hun knieën, deels in het water en deels op het talud bood de massa struiken de bescherming die zij nodig hadden om niet in het gezichtsveld van de mannen te komen. Bruno keek af en toe omhoog om te zien of de mannen hun vlucht naar beneden had ontdekt. Plotseling verscheen er een man die bovenaan het talud stond en rondkeek in het water. Uit frustratie schoot hij zijn Kalasjnikov leeg over de rivier die rustig werd opgeschrikt door de kogels die op hem werd afgevuurd. Het water spatte op richting de struiken waar Bruno en Valicia verborgen zaten. Bruno drukte Valicia nog dichter tegen het talud en probeerde hij haar op deze manier te beschermen. De man bovenaan het talud schreeuwde in één voor Bruno onbekende taal, maar het leek hem een taal die te vergelijken was met het Russisch. Bruno en Valicia bleven hier enkele minuten staan, hijgend naar lucht en angstig of zij nog ontdekt konden worden. Na een klein kwartier het kabbelen van het water te hebben aangehoord besloot Bruno voorzichtig de omgeving te verkennen. Hij stapten in de rivier en voelde de kou van het bergwater niet meer, maar ontwaarde een prikkeling in zijn bloedbaan die aangaf dat hij onderkoeld begon te raken. Hij keek naar Valicia en ontwaarde een hevig trillende vrouw die door de kou zocht naar een oplossing voor haar probleem. “Kom we lopen daarnaartoe, het talud is daar minder stijl.” Bruno pakte de hand van Valicia en trok haar mee naar het lagere gedeelte. Eénmaal daar aangekomen hielp hij haar om naar boven te lopen. Blij dat zij uit het water van de ijskoude rivier een droge plek gevonden hadden, hielden zij zich laag bij de grond om niet op te vallen. Valicia keek met een snelle blik rond en zag, naast nog een kleine schuur, de boerderij waar de mannen zich bevonden. Naast de boerderij stond en er garage die twee auto’s kon bergen. Zij knikte naar Bruno om haar te volgen. Valicia liep gebogen richting de schuur en Bruno volgde haar.

Gevlucht

Bruno en Valicia holden naar de boerderij en tijdens de vlucht verkende zij de omgeving, dit om er vooral zeker van te zijn dat er geen mannen op wacht stonden om hun te ontdekken. De achterzijde van de boerderij werd bereikt en het duo kon nu hun spieren die verstramd waren weer in een normale vorm terugkrijgen. Door de inspanning was de kou vergeten en de adrenaline stroomde volop door de bloedbanen, waardoor kou en angst vergeten werden. Het duo zocht bescherming achter een lange muur die de achterzijde van de boerderij vormde. Enkele minuten hadden zij nodig om weer op adem te komen. Valicia zag dat de schuur waar zij gevangen zaten branden en dat de omgeving hierdoor behoorlijk verlicht werd. Bij de brandende schuur stonden twee mannen de omgeving af te turen of zij Bruno en Valicia konden ontdekken. De vlammen bestrijden had geen zin want er was niks voor handen om de branden te blussen. Valicia gaf Bruno een teken dat zij de boerderij aan de linkerkant zou gaan verkennen en dat Bruno de rechterflank voor zijn rekening moest nemen. Valicia keek om het hoekje van de boerderij en zag dat er twee ramen en één deur aan die zijde van de boerderij gelegen waren. Zij dook het hoekje om en liep naar het eerste raam. Zij liep uit het zicht van de mannen die bij de brandende schuur stonden. Voor Bruno was dit anders, hij moest zich klein maken om naar het enige raam te sluipen die aan zijn kant gelegen was. Hij bereikte zonder problemen het raam en keek naar binnen. Hij zag een keuken waar twee mannen, die net van buiten kwamen, binnen hevig stonden te discussiëren. Bruno begreep dat dit om hun vlucht ging. Hij liep naar de andere kant van waar hij gekomen was om uit het zicht van de twee andere mannen te blijven die buiten stonden. Valicia keek door het eerste raam en zag dat deze kamer die als slaapkamer gebruikt werd leeg was. Zij passeerde de deur om bij het volgende raam te komen. Daar zat een man te telefoneren. Uit de manier waarop dit werd gedaan, kon zij opmaken dat de man één of andere leider van de bende was, die hem instructies stond te geven. Zonder te twijfelen spoedde zij zich naar de achterzijde van de boerderij die een grote schuur bleek te zijn. Een tractor en grote balen met hooi waren daar opgeslagen de schuur bood bescherming tegen de regen zodat het opgeslagen hooi droog bleef. Op deze manier kon het voer droog aan de koeien worden gegeven in de winterperiode. Maar nu stonden de koeien op het land. Valicia liep naar binnen en zag een deur die ongetwijfeld de ingang naar de boerderij zou zijn. Zij opende de deur en stond vrijwel meteen oog in oog met de man die net aan het telefoneren was. Zij schrok en meteen was haar reactie om de man te slaan. En dit gebeurde ook, zij gaf de man een trap die hem met alle kracht die zij had weer terug deed belanden in de ruimte waar hij stond te bellen. Hij viel op zijn rug en smakte met zijn hoofd tegen de grond. Enkele seconden bleef hij liggen, maar zijn bewustzijn nam de controle over zijn lichaam weer over en hij greep naar zijn pistool die hij achter in zijn broek had verborgen. Hij vuurde op Val, maar miste op een haar naar haar hoofd. Valicia dook weg en trapte de deur hard tegen het lichaam van de man waardoor deze in onbalans kwam. Hiervan maakte zij gebruik en dook boven op de man in een wurggreep die zijn nek afbond. Zij keelde de man met grote kracht waardoor hij geen adem meer kon krijgen, enkele seconden die langer leken dan de tijd die werd verstreken liet de man zijn laatste ademtocht en viel slap in de armen van deze killer.

Bruno die gealarmeerd werd door het pistoolschot begreep dat Valicia in actie had moeten komen om zichzelf veilig te stellen of om een opening te vinden in een ontstane situatie. Bruno zag dat de mannen die bij de brandende schuur stonden, waarschijnlijk door het branden van de schuur het schot niet gehoord hadden. De twee mannen die in de keuken zaten keek verschrikt op, maar reageerde nog niet direct. Eén van de mannen pakte wel zijn Kalasjnikov en luisterden of hij nog meer schoten hoorden. Het bleef stil. Bruno keek in de keuken en zag dat deze zeer verouderd was. Eén oude koelkast stond in de hoek van de keuken. Eén oud gasstel stond schuin tegen een muur geplaatst naast een smerig aanrecht waar het nodig vuil op stond. Hij probeerde te kijken of het raam waaronder hij verscholen stond, te openen was. Omdat de boerderij zijn

langste tijd had gehad was het hout de afgelopen jaren blootgesteld aan regen en wind. Zijn vinger kon het verteerde hout weg krabben. Rond het scharnier vielen de stukjes hout op de grond. Hij pakte een klein stokje van de vloer en krabde daarmee het scharnier vrij. Een kleine ruk aan het raam en ook de bovenste scharnier bleek niet tegen de druk bestand en het raam viel met een klap op de grond. Bruno overzag de situatie en dook om de hoek. Door het geluid van het vallende raam en het glas wat de nodige herrie maakten, schrokken de mannen in de keuken. Eén van de mannen liep voorzichtig naar het raam om te kijken wat de oorzaak van het gesprongen raam kon zijn. Bruno die zich om de hoek schuil hield keek voorzichtig om te zien of de kust veilig was, maar zag de man de andere kant op kijken. Bruno wachtte nog even om in actie te komen. Eigenlijk een goed plan had hij niet maar hij dacht aan de gasleiding die los aan de muur hing. Hij besloot om te gaan kijken hoe het met Valicia was en liep de andere kant op richten de plek waar Valicia zich zou begeven. Hij zag haar niet en liep naar de ingang van de boerderij. Eénmaal binnen zag hij in de deuropening een man liggen. Valicia zag hij nog niet maar hij liep verder de boerderij in. Hij liep door de deur en zag Valicia voor het raam gehurkt op de grond zitten kijkend door het raam of zij enige beweging zag bij de deel die in brand stond. De mannen liepen rustig naar de boerderij waar zij zich bevonden. Bruno kroop naar Valicia en vertelde in het kort wat hij had gezien in de keuken. “Er zit een gasleiding aan deze kant van de keuken”, zei Bruno tegen Valicia. “Als wij die open kunnen krijgen en ook daar een vuurtje bij kunnen houden dan hebben wij nogmaals een mooi vuurwerk. En als wij daarmee de mannen kunnen uitschakelen dan kunnen we hier definitief vandaan.” Valicia keek naar Bruno en zei dat er bij de tractor verschillende gereedschappen stonden met waarschijnlijk ook een brander of een aansteker. Bruno knikte dat hij het begreep en kroop naar de tractor die in een grote ruimte stond. Zijn ogen moesten eerst wennen aan de schemer in de ruimte om daarna goed te kunnen kijken naar iets wat vuur kon veroorzaken. Al snel zag hij een aansteker die gebruikt werd om grote vlammen te maken. Hij probeerde de aansteker en die ontvlamde direct. “Yes”: dacht Bruno en kroop terug naar Valicia. Nu moest er een plan bedacht worden om dicht bij de gasleiding te komen om deze open te zetten zo dat de ruimte met gas gevuld werd. Bruno wist dat het raam niet veel waard was dus hij ging ervan uit dat ook dit raam zo verrot was dat met een simpele beweging ook hier de scharnieren het zouden begeven. Alleen hij kon het raam niet kapot maken want de ruimte om enige vorm van succes te hebben moest afgesloten zijn. Bruno zei dit tegen Valicia. Valicia zei tegen Bruno dat zij in het gedeelte waar de tractor stond deze zou starten om daarmee de mannen uit de keuken te lokken waardoor Bruno de gelegenheid kreeg om de gaskraan open te draaien.

Bruno stemde in met dit plan en beide verlieten de kamer. Bruno kroop langs de muren naar het raam waaronder de gaskraan aan de muur hing en wachtte tot Valicia de motor van de tractor had gestart. Enkele seconden later hoorde hij het lawaai van de motor en de mannen in de keuken sprongen op om te gaan kijken hoe het kwam dat de tractor gestart werd. Dit gaf Bruno de gelegenheid om met een stok het scharnier te lichten. Dit was eigenlijk niet nodig want het raam was zo slecht gemonteerd dat deze gewoon open ging. Bruno stak zijn hand door het raam en opende de gaskraan. Hij wachtte enkele seconden om te ruiken over er inderdaad gas uit de kraan kwam, dit was het geval. De mannen die naar de tractor liepen kwamen weer terug. Zij hadden niet opgemerkt dat Valicia inmiddels naar een garage gelopen was aan de overzijde van de boerderij. De andere mannen die bij de deel waren geweest om te kijken of zij nog iets aan de brand konden doen liepen ook naar de keuken. Na enkele seconden stonden de vier mannen in de keuken niets vermoedende welke ramp er boven hun hoofd hing. Bruno keek door het venster en zag dat de mannen de geur van het gas opvingen. De mannen keken elkaar aan waar of het gas vandaan kon komen. Eén van de mannen wees naar de gaskraan en liep erop af om deze weer dicht te draaien. Bruno wachtte geen moment en gooide de brandende aansteker in de ruimte. Eén enorme explosie volgde met een heftige steekvlam die uit de gaskraan kwam. De steekvlam stak twee mannen in brand. De andere mannen vielen op de grond van de klap. De

muren van de boerderij trilde en Bruno werd met een grote klap enkele meters achteruit geslingerd. Nog een explosie volgden. De muren van de boerderij scheurden en het dak van de boerderij zakte ineen op de mannen die zich in de keuken bevonden. Valicia opende de deur van de garage en zag daarin een wat oudere Mercedes staan. Zij keek naar het nummerbord en zag dat zij in Servië waren. Enigszins verbaasd waarom zij daarnaartoe waren gebracht, schrok zij van de klap die de gasexplosie had veroorzaakt. Zij keek verschrikt om en zag dat het dak van de keuken op instorten stond. Nog een klap en zij zag het dak boven de keuken instorten. Zij dacht direct aan Bruno en spoedde zich naar dat gedeelte van de boerderij. Met een korte sprint zag zij dat Bruno door de klap enkele meters van de muur en het dak op de grond was geslingerd. Twee mannen liepen brandend richting de rivier om het vuur wat hun in brand zetten te doven. In een oogwenk zag Valicia de lichamen van de twee andere mannen die door de zware balken van het dak verpletterd waren. Valicia zag een Kalasjnikov op de grond liggen. Zij bedacht zich geen moment en greep het wapen en ontgrendelde deze. Zij schoot op de twee brandende mannen om deze direct te doden. Het geweervuur galmden tussen de heuvels waar of zij zich bevonden en de kogels troffen doel en doden de twee brandende mannen. Valicia liep naar Bruno en zag dat hij door de klap bewusteloos was geraakt. Valicia ging naast hem zitten en legde zijn hoofd op haar schoot. Na enkele seconden ontwaakte Bruno en zag dat hij met zijn hoofd tegen de borsten van Valicia lag. Hij ontwaakte direct. “Er is geen mooiere plaats om wakker te worden als hier tussen jouw borsten”, glimlachte Bruno. Valicia reageerde met een kleine glimlach. “Kom, Giovanni we moeten weg hier we hebben hier al voldoende herrie gemaakt. In de schuur staat een Mercedes. O, ja wij zijn op de Balkan”, zei Valicia.